

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dei Immortalis In Corpore Mortali Patientis Historia

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1694

§. II. Flagellatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49178](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49178)

lumine naturæ nota ; quàm omnia quæ vide-
mus, audimus, gustamus, odoramus, palpamus,
vel ullo sensu comprehendimus. Hæc est colu-
mna, à qua non prius separabor, quàm anima se-
parabitur à corpore. Ego ad hanc columnam fi-
xus & firmo pede stabo & perstabo ; pugnabo,
vincam, triumphabo, donec ab hac columna
solutus, in templo tuo, tanquam columna firma,
nullo unquam tempore removenda, perstem, &
consistam.

S. II.

Flagellatur.

HAÆenus prælusimus ad tragædiæ catastro-
phen. Post vincula sequuntur verbera. Sex
igitur validi, nervosi, ac lacertosi carnifices ex-
pediunt crudelitatis instrumenta ; qui alternis,
integri fatigatis succedentes immitissimè in mi-
tissimi Jesu carnem sæviebant. Hi sanguinem
eliciebant, alii carnem tundebant, molebant, at-
terebant ; postremi etiam frustra evellebant, & in
auras excutiebant. *Tam durè* (ait S. Bernardus).
flagellatus est Dominus, ut sanguis ejus in aera resulta-
ret. Ita certatim totis lacertis, conjunctis viri-
bus, in tenerrimum corpus contenditur, sanguis
undique defluit, venæ dissecantur, arteriæ com-
primuntur, nervi franguntur, caro tota dissolvi-
tur. Miramini totam sævitiam ? Non pauci è
SS. Patribus existimant, dæmones in licitorum
corpora, ut atrocius in eum sævirent, insiliisse,
atque ad eò singulos carnifices fuisse à dæmone
obsessos. Et sic intelligunt illa verba : *Hæc est* Luc. 22.
hora vestra, & potestas tenebrarum. Alphonfus & 30

*Tract. de
Pass. c. 3.*

Ita Sal-
meron
de Fla-
gellati-
one.
Sap. 11. 21

Adulphus putant, illi inflicta fuisse verbera ad 15 millia 370. Scribit Lanspergius, revelatione divinâ fuisse cognitum, sanguinis Christi guttas flagellis elicatas fuisse supra ducenta & triginta millia. De Dei providentia dicitur: *Omnia in pondere, & numero, & mensura disposuit.* Sed omnia patiens hæc omnia transgreditur & excedit. Ponderus ictuum, numerus plagarum, mensura durationis, excessum habent, si patientis dignitatem cum delinquentium indignitate, aut delictorum gravitate compares. At ictus tamen leves sunt, paucae plagae, momentanea perperio ad amorem patientis, & desiderium plura patiendi collata. Hæc enim excessum habent, pondus non recipiunt, numerum excludunt. Tantus erat amor Christi, non tantum erga totum genus humanum communis, sed erga te, quisquis hæc audis, singularis, ut promptissimus fuisset pro tuâ solius salute accipere tot ictus, quot sunt in littore maris arenae; tot plagas, quot coelum numerat stellas; effundere tot guttas sanguinis, quot atomi continentur in regione aëris. Paratus fuisset non horam unam, sed jam inde à primo mundi die ad usque novissimum jugiter flagellari. A tuâ sic amante quid non potes, imò debes sperare? Nunc ergo in spem te erige, anima; & quàm te prius in credendo fortem, tam nunc in sperando audacem te exhibe. Primum hîc expende, quanta sit peccati indignitas, quanta personæ peccato offensæ dignitas. Tanta est nostra, dum peccamus, in æternum Numen injuria, ut si homo aliquis esset præditus gratiâ infinitâ, imò etsi innumeri mundi conderentur pleni hujusmodi hominibus, qui gratiâ pollerent infinitâ; tamen illi omnes quidquid agerent, quid-

quidquid perferrent, vel æternitate totâ pro noxa una mortali, etiam minima, divinæ Justitiæ satisfacere non possent. Tanta est peccati malitiâ. Quanta verò sit Christi præstantia, jam expendite. Ubi omnia opera omnium hominum & Angelorum, licet essent multitudine infiniti, non sufficiunt ut satisfaciant Deo pro peccato vel unico, & quidem minimo; actio Christi unica, & minima tanti est meriti, tam immanis pretii, ut possit ex æquo, & summo justitiæ rigore satisfacere pro peccatis omnibus, quæ unquam commissa sunt, vel olim committentur, imò fingi queant posse committi; licet essent homines numero infiniti, qui peccarent. Si quælibet Christi actio, etiam minima, unicum suspirium cordis, verbum oris, cogitatio mentis tanti sit apud Patrem meriti, pro me pretii; quid jam non audeo sperare per tantam, quam effudit pro me, sanguinis copiam? Hic ergo erigere, Anima; aspice, & suscipe quos hic in Christo habes thesauros. Sufficit una gutta sanguinis Christi, ut impetres fidem Abrahami, castitatem Josephi, patientiam Jobi, mansuetudinem Moysis, sanctitatem Davidis, ut acquiras charitatem Apostolorum, fortitudinem Martyrum, pudicitiam Virginum, perfectionem ipsius Matris Dei; denique gratias omnes Sanctorum in cælis, & Angelorum. Licet solus haberem omnes gratias, & virtutes, & bona supernaturalia omnium hominum, quæ sunt, erunt, fuerunt; adhuc plus meretur unica Christi actio. Cum ergo jam omnia bona tua sint mihi à Patre tradita, non possum tot ac tanta sperare, quin plura & majora & tu mihi sis pro meritis, & ego immeritus possim impetrare. Nunc ergo confido

Peccati
gravitas.

Christi
merita
quanti
valoris.

Spes sumenda
ex Christi
meritis.

Qs

fido

fido, nullum esse impetum carnis, mundi, dæ-
 monis tam validum, quem non sustinere; nul-
 lum vitium tam altè radicatum, quod non extir-
 pare; nullum peccatum tam importunum, quod
 non declinare; nullam virtutem tam arduam,
 quam non acquirere; nullum donum tam ex-
 cellens, quod non consequi possim, meritis tuis
 per gratiam tuam mihi applicatis; imò quia de-
 didisti mihi omnia tua, jam certissimè spero, quia
 omnia jam possum per te. Spero igitur tuo illo
 sanguine tam copiosè pro me effuso, reserandas
 mihi portas Regni tui. Cupio igitur ossibus
 meis omnibus insculpi, & sanguine è venis meis
 Ps. 141. 6 hausto, obsignari hæc verba: *Deus meus, tu es
 spes mea.*

§. III.

*Pia Christi jam flagellati ad homines
 querimonia.*

Superest tertius funiculus, quo Christo te ad
 columnam adstringas, Charitas. Quo ut sic
 te constringas, ut nullus te possit ab eo separare,
 illum nunc inducam ad te loquentem, quem
 modò spectasti pro te patientem. Christus à
 planta pedis usque ad verticem capitis, jam vix
 aliud quàm unum vulnus, sanguinolentos ocu-
 los à columna ad te retorquens, hisce amabili-
 bus verbis, plenus ipse amore alloquitur, quibus
 Gen. 27. alloquebatur olim filium suum primogenitum
 23. Esau, Isaacus: *Et tibi ultra hæc, fili mi, quid faciam?*
 Christi Fuit, fili mi, tempus, quando non eras, & tamen
 in nos etiam tunc amor meus tecum erat: & qui non
 amor. eras, & ab æterno nihil fueras, cœpisti esse per
 me